

EE

Lluny del Majestic

El suport del PP als pressupostos de la Generalitat de Catalunya ha estat comparat per l'oposició amb el pacte del Majestic.

Són comparables aquell pacte formal i aquest acord concret d'ara? Pot tenir conseqüències negatives per a CiU, com l'acord entre Pujol i Aznar?

Entrevistem la presidenta del PP català, Alícia Sánchez Camacho, i el portaveu del govern de la Generalitat, Francesc Homs, que neguen qualsevol semblança amb aquell acord del 1996.

Un hotel amb vistes al passat

Al Majestic, Macià Alavedra, Rodrigo Rato, Jordi Pujol, José M. Aznar, Josep A. Duran i Lleida, Joaquim Molins, Josep Sànchez Llibre i Mariano Rajoy.

Els analistes consultats per EL TEMPS destaquen les diferències entre l'acord actual CiU-PP per als pressupostos de la Generalitat i el pacte del Majestic –gràcies al qual CiU va fer president del govern espanyol José María Aznar. L'ex-president Pujol destaca en el seu nou llibre de memòries que en aquell sopar a l'hotel barceloní tot va ser “molt excessiu”.

El pacte del Majestic va ser un veritable acord de legislatura entre CiU i PP per a permetre que la força més votada el 1996, el PP, governés a Espanya; un acord propiciat, en el fons, per personatges tan diferents com l'ex-president socialista Felipe González o Pedro J. Ramírez, director d'*El Mundo*, segons que explica Jordi Pujol al seu tercer volum de *Memòries. De la bonança a un rept nou (1993-2011)*, que acaba d'editar Proa.

“La temptació de fer el paral·lelisme entre el pacte del Majestic i l'actual acord pels pressupostos hi és –diu Joan B. Culla a EL TEMPS– i alguns mit-

jans hi cauen, però són dues coses molt diferents.” L'historiador i autor de *La dreta espanyola a Catalunya* recorda que, “en aquell moment, José María Aznar no tenia majoria absoluta i necessitava CiU, fins al punt que, si no aconseguia cap suport, es podia arribar a una nova convocatòria d'eleccions.”

La necessitat era tal que Felipe González mateix va trucar a Jordi Pujol i li va dir: “Escolta, t'hauries d'entendre amb Aznar.” Jordi Pujol explica a les seves *Memòries* que González el va citar en una casa que el CESID té a la rodalia de Madrid per a parlar-ne: “‘Alguien tiene que gobernar’, em va dir Felipe González. Hi vaig estar

d'acord amb un afegit: ‘No se puede hurtar la victoria de quien ha ganado en España.’ [...] Felipe González i jo vam estar d'acord que en aquells moments calia un govern estable que adoptés les mesures necessàries perquè Espanya pogués entrar a la zona euro i consolidar la recuperació econòmica dels darrers anys. ‘Por consiguiente’, va repetir Felipe González, ‘convendrà que vosotros apoyéis a Aznar con las condiciones que, imagino, le vais a imponer.’ No necessitava els consells de Felipe González perquè podíem prendre la decisió tots solets, però vull fer notar que les seves paraules diuen molt a favor del líder socialista, de la

Jordi Pujol conversa amb José María Aznar i Josep Antoni Duran i Lleida a l'hotel Majestic.

seva categoria com a governant i del seu sentit de la responsabilitat.”

González no va ser l'únic que va empènyer el pacte. Tant bon punt es va saber la victòria del PP –més ajustada que no esperava–, i mentre sonava al carrer la cançoneta de “Pujol, enano, habla castellano”, Aznar va rebre el consell d'acostar-se a CiU. “Segons tinc entès –diu Pujol a les *Memòries*–, Aznar, en un primer moment va quedar desconcertat i molt deprimat. M'han explicat que quan al carrer encara resonaven els crits contra la meva persona, Pedro J. Ramírez, director del diari *El Mundo*, afí al PP, se li va acostar per dir-li: ‘Tienes que verte con Pujol.’”

És ben diferent la rebuda que *El Mundo* ha fet al recent acord entre CiU i PP per a aprovar els pressupostos de la Generalitat. Pedro J. Ramírez ha criticat, a l'editorial del seu diari, que Alicia Sánchez Camacho doni suport al govern de Mas sense ni tan sols exigir-li que, en canvi, es garanteixi l'ensenyament en espanyol com a llengua vehicular.

El polític Ferran Requejo creu que entre el Majestic i l'actual acord de pressupostos “hi ha un punt de contacte, perquè és entre els mateixos partits, però el del Majestic era un pacte per a tota la legislatura i el d'ara és més modest i sotmès a canvis sobre allò que pugui anar passant els anys vinents”.

Joan B. Culla explica que, en el cas del Majestic, el PP vivia un moment “més dramàtic i el suport que el PP donarà a Pujol està molt ben pagat amb el seu ajut a Madrid: era un pacte d'investidura del president del govern espanyol i s'havia fet en clau espanyola. No era un pacte el contingut del qual detalla com el PP donarà suport a CiU, sinó com Pujol donaria suport al PP.”

Espectacle contra discreció.

La visualització del pacte del 1996 aniria en consonància amb la seva profunditat i abast, tot i que ara l'ex-president Pujol consideri que se'n va fer un gra massa i se li va “escapar”:

“Amb Aznar –explica Pujol al nou volum de les *Memòries*– vam decidir que havíem de fer públic i de manera protocol·lària l'acord, i que ell vindria aquest cop a Barcelona. Ens vam trobar per a sopar a l'Hotel Majestic del passeig de Gràcia amb les dones respectives i molta gent d'una i altra força política. Hi va haver fotos, brindis, encaixades de mans. Per al meu gust, tot plegat molt excessiu. Se'm va escapar. L'hotel va acabar donant nom a l'acord: el pacte del Majestic. També se'n podria haver dit el pacte de Carabaña, que és el lloc on es va començar a ordir.”

A la presentació de les *Memòries*, la setmana passada, també a l'hotel Majestic, Pujol va explicar que tota la negociació la va portar ell sol directament i ningú de Convergència dels que després sortien a la fotografia del Majestic (a la pàgina anterior), “ni Molins ni Macià Alavedra ni tampoc els d'Unió van participar-hi, tot i que els informava puntualment dels avenços.”

Artur Mas, a la campanya electoral del 2006, signant davant del notari que no pactarien amb el PP. Al centre, Mariano Rajoy recollint signatures

A preguntes d'un periodista sobre la presumpta negociació "amb nocturnitat i traïdoria" de CiU i PP a l'hotel Nerí per a acordar el suport dels populars als pressupostos del 2012, Jordi Pujol va diferenciar tots dos acords i va ironitzar sobre la impossibilitat d'un acord secret, com a conseqüència de la volença de la líder del PP català a les càmeres de televisió: "A CiU li seria impossible d'amagar-se d'una negociació amb Alicia Sánchez Camacho."

Pujol desgrana al llibre les competències i infraestructures que es van aconseguir gràcies al Majestic i qualifica Aznar de "complidor". Però explica també les conseqüències negatives que això va tenir per a CiU electoralment.

Anys després, un cop Artur Mas ja havia assumit el poder a CiU i era candidat a la Generalitat, el fantasma de l'hotel Majestic –i les seves tètriques conseqüències electorals– es continuava apareixent en l'imaginari de la federació nacionalista. Fins al punt que, a la campanya electoral catalana del 2006, CiU va acudir al notari perquè donés fe que la federació no pactaria amb els populars.

Dos anys després, el 2008, Alicia Sánchez Camacho declarava a *El Periódico*: "Amb el tripartit, el PSC de Montilla té una deriva nacionalista. Igual que la CDC de Mas. Preferiria pactar amb la CiU de Pujol, com ja

Pujol va ironitzar sobre un acord amb nocturnitat amb el PP: "A CiU li seria impossible d'amagar-se d'una negociació amb Alicia Sánchez Camacho"

vam fer a Madrid i a Barcelona entre el 1996 i el 2004. Els acords del Majestic van ser bons per a Catalunya i per a Espanya."

No hi ha pacte estable. Actualment tots dos neguen haver arribat a cap pacte estable (vegeu entrevistes amb Alicia Sánchez Camacho i Francesc Homs a les pàgines 36 i 38) ni res que s'assembli de lluny al Majestic.

Joan B. Culla indica que, a diferència d'aquell pacte del 1996, "ara el PP no necessita CiU a Madrid, tot i que li convé, per raons més estètiques que aritmètiques, no estar sol. El pacte a Catalunya, en canvi, és només per a aprovar els pressupostos del 2012, amb la simple abstenció del PP".

Per a l'historiador i analista polític Joan B. Culla, el que va perjudicar més els interessos electorals de CiU no va ser pròpiament el Majestic, "sinó l'escenari del 2000", quan CiU va continuar donant suport al PP

d'un Aznar que ja tenia la majoria absoluta.

El pacte del Majestic, en concret, va ser "ben rebut per molts independentistes gens propers a CiU, que celebraven un pacte formal que podria servir per a aconseguir algunes competències, com el control de trànsit pels Mossos, i potser el cap d'en Vidal Quadras, que efectivament va apartar del PP català".

L'ex-president Jordi Pujol recordava a la presentació del seu llibre que Heribert Barrera –líder històric d'Esquerra Republicana de Catalunya– va reconèixer públicament que el Majestic havia estat beneficiós per a Catalunya.

"El drama de CiU –opina Culla– va ser quan Aznar va aconseguir la majoria absoluta i va tenir conseqüències. Alberto Fernández Díaz va ser discret, però entre les condicions que el PP va imposar del 2000 al 2003 a CiU hi havia la de no parlar de la reforma de l'Estatut, i la bandera de la reforma de l'Estatut la van agafar els

PARLAMENT DE CATALUNYA

contra l'Estatut de Catalunya. A la dreta, Alicia Sánchez Camacho i Artur Mas, al Parlament.

tres partits d'esquerra: ERC, PSC i ICV. Era un terreny que sempre havia monopolitzat CiU, però la federació va haver de renunciar a aquest paper i això sí que va tenir conseqüències electorals negatives per a ells.”

Les conseqüències dels acords.

Els actuals acords amb el PP no són un pacte del Majestic, però l'oposició mira d'equiparar-los tant com pot per a fer volar una altra vegada el fantasma de l'hotel que va veure signar Aznar i Pujol un acord de legislatura.

Les conseqüències dependran de la flexibilitat de CiU per a adaptar-se als canvis en la legislatura, segons Culla, i a l'èxit o fracàs del pacte fiscal, segons Ferran Requejo.

Per a Culla, Sánchez Camacho intenta innovar en el perfil de candidat que el PP ha fet servir a Catalunya i ho fa davant els mitjans de comunicació: “El PP català ha provat i ha assajat tots els perfils de lideratge possibles, des del burocràtic de Jorge i Alberto Fernández Díaz fins a la batalla ideològica de Vidal Quadras. Alicia creu, en canvi, que ha de lliurar la batalla mediàtica. Ho intenta d'aquesta manera perquè és el paper que més li escau.” Culla no creu que “l'omnipresència mediàtica hagi de donar més bons resultats que fórmules anteriors”. I dubta “molt que CiU estigui disposada a aguantar fins a les pròximes eleccions mantenint aques-

ta fotografia de Sánchez Camacho dictant sentència a cada minut.”

Opina que la coalició espera “que el 2013 la situació econòmica no sigui tan dolenta per a poder pactar amb socis més presentables”. L'altra opció és “fer trencadissa solemne amb el PP i convocar eleccions”.

La clau, el pacte fiscal. Per al politòleg Ferran Requejo, “l'element de fons que caracteritza el nou acord entre CiU i PP és el pacte fiscal; aquest és el substrat que justifica l'actual acord”. És la promesa electoral de CiU, el seu principal reclam i, segons Requejo, seria la clau de volta que obliga CiU a entendre's amb els populars i donar-los un cert suport. L'èxit en la consecució de resultats en aquest àmbit seria vital per a les expectatives electorals de CiU.

Requejo creu que “alguna mena d'acord fiscal es farà en virtut dels acords. Una altra cosa serà que sigui un acord suficient, tal com estan les coses i l'experiència viscuda pels catalans aquests últims anys. Si és un pacte que passa del 8% o 10% de dèficit fiscal al 6% de dèficit serà un pacte fracassat. I CiU ho sap”. Segons Requejo, un pacte fiscal d'aquesta mena “ja no podrà presentar-lo com el millor pacte per a Catalunya, que és la frase més estúpida de la història de Catalunya, perquè cada millor pacte de la història fins ara ha

estat un pacte dolent i no s'aconsegueix mai que el dèficit fiscal baixi del 8%.”

Requejo justifica, en certa manera, els acords amb el PP, atesa la necessitat de CiU de tenir un marge per a negociar el pacte fiscal. “Els acords actuals són pactes semiclandestins que els fa vergonya d'ensenyar, sobretot a CiU, però també s'entén que els facin amb el PP perquè el seu objectiu és el pacte fiscal.”

El fracàs en aquesta negociació, que Requejo considera probable perquè el PP mirarà de generalitzar-lo a totes les autonomies, portarà una pèrdua de vots a la federació o una radicalització de les seves propostes: “Si això fracassa, no haurà tingut cap sentit haver arribat a acords amb el PP i CiU ho pagarà electoralment. Personalment —afegeix Requejo—, crec que fracassarà i no se'n sortiran, perquè han d'estar disposats a fer un pacte que pugui ser presentat a quinze bandes —totes les autonomies tret del País Basc i Navarra— i no solucionarà el dèficit fiscal en política comparada. Quan fracassi, CiU s'hauria de radicalitzar en termes nacionals —una altra cosa és si ho faran— si vol tornar a guanyar. Ara, és segur que ja no podran vendre coses basades en discursos antics anteriors a l'Estatut; la societat catalana ja no està per brocs.”

Alex Milian